

Kirken har de siste årene benyttet enhver anledning til en sterk og åpenhertig kritikk av Stroessner. Også når gauchoenes pilegrimrir til mirakeljomfruen i Caacupé «for et mer rettferdig Paraguay». Foto: Terje Gustavsen.

Den store bokhylleren er sort av ingenting. Som et gjenglemt monstrum står den midt i rommet. Ved en ståpult henger en mann i bulende sort dress og oser hemmelig... Venteværelset i informasjonsministeriet. Også hyllene langs veggene gaper tomme. På en krakk bakerst i rommet sitter nok en dyster skapning

av grovt kaliber og begraver blikket i et sort hull. En vifte surrer i taket og kaster den fuktige, varme luften som frysninger nedover ryggen. De to tørker svetten og gjør sitt beste for ikke å se meg. En radio skråler den ene av de to daglige halvtimene med diktatorisk propaganda og sensurerte nyheter. Alt vel i Stroessners paradiset. En ny dag truer med fred og fremskritt. Noen uker senere blir 34 års tyrannisk diktatur skutt inn i historien. Det skulle

ikke mer til enn et ti timers militært opprør. Folket jubler og glemmer for en stund at de som overtar, aldri tidligere har vist noe anfall av demokrati. Det gror av håp. Brått kommanderes dørene opp på geledd, og vi marsjeres inn til det innerste kontor. Der står Stroessners informasjonsdirektør dekorert med et forbausset smil. Hvordan kunne noen tenke seg at det skulle være nødvendig for en utenlandsk journalist å akkreditere seg. — Vi lever da i et demokrati. Her er pressefrihet.

Det sies med en slik oppriktig selvfølgelighet at vi helt glemmer å spørre om avisene og radiostasjonene som har vært stengt i flere år. Eller om den tyske fotografen som noen dager tidligere var blitt kastet ut av paradiset. Han hadde dristet seg til å fotografere en privatbolig — det franskinspirerte palasset til general Andrés Rodríguez, nestkommanderende for de væpnede styrker. Noen uker senere — og generalpresident Alfredo Stroessner er æresfange i